

Uit Het Friesch Dagblad. maart/april 2020

Kopsuggesties: Schrijven om niet alleen te zijn/ Haiku's tegen de eenzaamheid

Hoop, troost, afleiding of noodzaak. Het *Friesch Dagblad* vroeg kunstenaars en lezers poëzie of andere kunstwerken in te sturen waarmee ze hun gevoelens in coronatijd verbeeldde.

Vandaag: gedichtjes in haiku-vorm van schrijver Simen de Jong

„Deze weken voelen als jaren”, zegt schrijver Simen de Jong (77). Het is inmiddels zijn vijfde week in quarantaine. „Zodra ik klachtenvrij ben moet ik nog weken thuisblijven...”

De Jong heeft corona. Waarschijnlijk raakte hij in februari besmet tijdens carnaval, de eerste keer in zijn leven dat hij dat bezocht. „Mijn dochter, Lisa, en haar vriend namen me mee naar Den Bosch. Ik vermaakte me.”

Precies veertien dagen later, werden ze allemaal ziek. „Lisa's vriend herstelde na twee dagen, zij na vijf. Koorts en hoofdpijn was ik na vijf dagen kwijt, nu de hoest nog. Ik voel me nog slap en moe, heb weinig energie.”

Toch is hij positief gestemd. De in Wanswerd geboren schrijver woont in Amsterdam aan de Zeedijk. „Een van de drukste stukjes stad, maar het werd er helemaal stil. Dat hakt erin en gaat tussen je oren zitten. Zodra de koorts gezakt was ben ik naar ons familiehuisje bij Easthim gebracht”, vertelt hij en telt zijn zegeningen: „Hier kijk ik uit op het land, volg de vogels en 's ochtends en 'avonds de zon aan de horizon, zo prachtig. Op deze plek lijkt alles zoals het hoort. In Fryslân voel ik me beter, en thuis.”

De afwezigheid van gezelschap blijft wel een gemis. „Lisa komt af en aan met haar zorg zoals mijn eten, ze schenkt me haar lach en gezonde hoop.” De Jong heeft nog twee kinderen. „Met mijn zoon in Sydney schak ik elke dag via de telefoon. Het verste weg dichtbij. Eerst verloor ik almaar, erna remiseerden we, nu win ik wel en verklaart hij me weer gezond! ”

Verder leest hij veel. „Toen ik koorts had droomde ik dat ik doodging en had er vrede mee, vond het wel avontuurlijk. Een hele apart ervaring, want waarom vecht ik niet? Corona is een vijand die je niet ziet: je voelt je machteloos. De droom leidde er toe dat ik me op mijn einde ging voorbereiden. Wie was ik eigenlijk geweest? Ik ging op zoek naar mezelf en begon o.a. mijn dagboeken te lezen, moest er niet wat worden geschrappt, of was ik schaamte voorbij? Na een tip begon ik mijn eigen boeken te lezen en hoewel die pretenderen over anderen te gaan zoals over de schilder Alma-Tadema, zijn dochter of over mijn vader en zijn broer, of over verre landen, gaan die allemaal over mijzelf zag ik nu, mijn hele leven dus al bezig mezelf te zoeken. Gewoonlijk schrijf ik en ga verder, nu las ik het.”

Voor hij ziek werd had hij net een verhaal af. Ook zijn nieuwe boek, *Lentes Liefdesvrucht*, ligt klaar om te verschijnen. „Poëtisch proza over Verlangen”, verklaart hij, het wordt nu ook vertaald naar het Engels. Maar meer nieuw werk komt er momenteel niet bij. „Mijn energie is foetsie.” Een gedicht vloeide nog wel uit zijn pen, opgebouwd uit haiku's. „Die hebben maar drie regels en zijn te overzien. De laatste strofe viel me meteen in. Straks weer samen kunnen zijn, daar gaat het allemaal om en daarom zit ik hier alleen.”

De gedachte geeft hem troost. „In het gedicht kon ik ook de boosheid kwijt die ik eerst had; je wilt geen corona krijgen. Zodra ik zoiets opschrijf ben ik het ook kwijt, en die 'spielerei' met taal is fijne afleiding.

Hij schrijft vooral voor zijn kinderen, zegt hij. „Dan hebben zij een idee van hoe ik alles beleef.” Reacties van andere lezers ziet hij als cadeautjes. „Blijkbaar heb je ze dan iets kunnen geven, dat doet mij ook weer goed.”

„Ik ben een sociaal man maar ook een man alleen. In 2012 is mijn vrouw overleden, erna ben je op jezelf aangewezen, al kun je er nog wel op uit of naar geliefden toe. Maar Corona sluit me op. Alleen

als ik schrijf ben ik niet alleen, dan ben ik met de woorden, geconcentreerd en serieus. Dan leef ik: schrijven is mijn redding.”